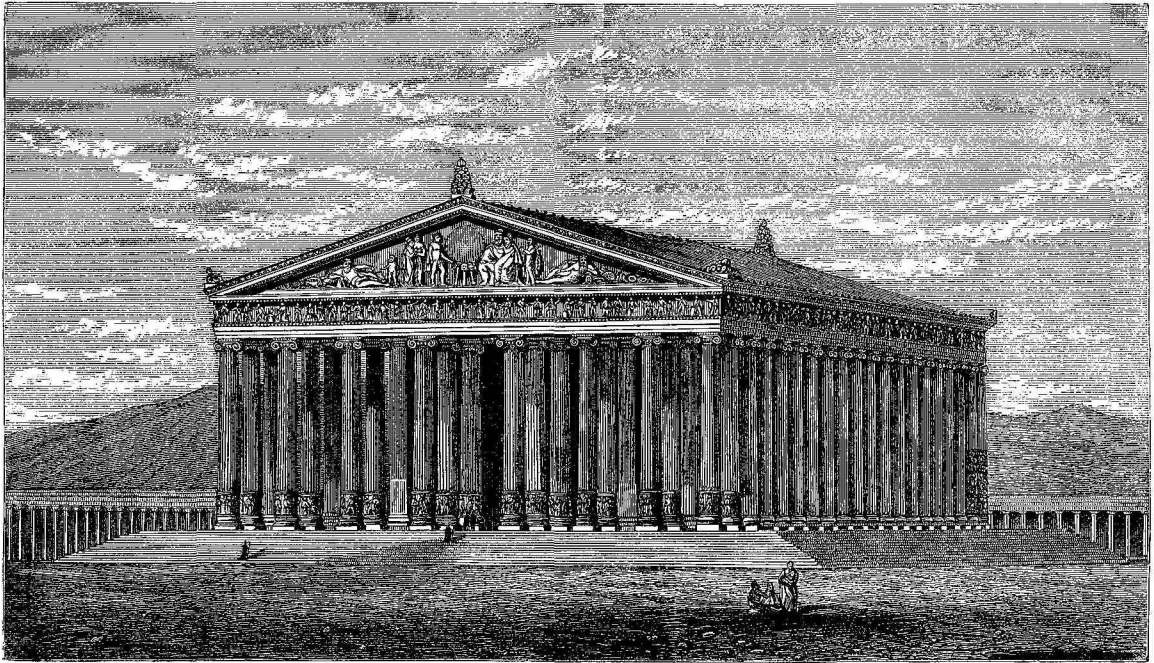

ὕπὸ τῶν ἄλλων τροφεὺς καὶ καθηγητὴς αὐτοῦ. Δευτερεύουσαν θέσιν κατεῖχεν ἕτερός τις παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Λυσίμαχος, Ἀκαρναν τις, ὅστις κατὰ τὸν Πλούταρχον δὲν εἶχεν ἄλλο προτέρημα ἢ ὅτι ὠνόμαζεν ἑαυτὸν μὲν Φοίνικα, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον Ἀχιλλέα, τὸν δὲ Φίλιππον Πηλέα, ὡς φαίνεται θέλων νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν νεαρόν του μαθητὴν ἔρωτα πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἔθνη καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Κατὰ τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Ἀλέξανδρος ἐγένετο μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις καὶ ἔμεινε πλησίον του μέχρι οὗ ἦλθεν εἰς τὸν θρόνον. Γοιούτος μαθητὴς ὅποιος ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ἄξιος τοιοῦτου διδασκάλου, οἷος ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, διότι

προσοχῆς, ἐπιδιορθῶν αὐτὸ ὅπου εἶχε παρεσδύσει σφάλμα τι, τὸ πολυτίμον δὲ τοῦτο ἀντίγραφον ὁ Ἀλέξανδρος κατέστησε σύντροφόν του ἀχώριστον, μεταφέρων αὐτὸ ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἐπορεύετο θέσας ἐντὸς πολυτίμου τινὸς κιβωτίου, ὅπερ εὐρέθη μεταξὺ τῶν λαφύρων τοῦ Δαρείου.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν Ἀλέξανδρον ἀναχωροῦντα εἰς ἐκστρατεῖαν τινὰ, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Λεωνίδα, καὶ ἀποχαιρετῶντα τὸν Ἀριστοτέλην.

· Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἀνασχε διασθελς.

ἦτο προικισμένος μὲ εὐφοίαν, ἀντίληψιν ζωηράν, καὶ ἀκόρεστον πόθον μαθήσεως, ἐκτὸς δὲ τούτων εἶχε φιλοπρωτίαν ὑπέρμετρον, ἥτις δὲν ἀνεφάνη εἰς τὸν μετέπειτα βίον του, ὅτε ἤρχισε νὰ κυριεύῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, καὶ εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν καὶ ἀσχολίαν του. Ὁ Ἀριστοτέλης προσεπάθησε νὰ τὸν διδάξῃ ἰδίως πᾶν ὅ,τι ἦτο χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον εἰς ἓνα βασιλεῖα καὶ στρατηγὸν νὰ γινώσκῃ, συνέγραψε δὲ χάριν αὐτοῦ πραγματεῖαν περὶ τῆς τέχνης τοῦ κυβερνᾶν, ἥτις δυστυχῶς δὲν διεσώθη. Συνέστησε δὲ εἰς αὐτὸν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἰλιάδος, ὡς παρεχούσης τύπον ἡρώων καὶ πολεμιστῶν ἀξίων μιμήσεως, ἀντέγραψε μάλιστα ὀλόκληρον τὸ ἔπος μετὰ μεγίστης

Ο ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀνασχεδιασθέντα κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἀγγλοῦ ἀρχαιολόγου κ. I. T. Οὐδὸδ, εἰς δὲν ὀφείλεται καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἑρείπιων αὐτοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἠγέρθη κοινῇ δαπάνῃ πασῶν τῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Κτησιφῶν ὁ Κρῆς καὶ Μεταγένης ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀρχιτέκτονες ἐσχεδιάσαν τὸ κτίριον καὶ ἤρξαντο τῆς οἰκοδομῆς περὶ τὸ 541 π. X. Τούτους διεδέχθησαν Δημήτριος τις ἱερεὺς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ

Δάφνης ὁ Μιλήσιος, ὅστις καὶ ἐπεράτωσε τὸ ἔργον 220 ἔτη μετὰ τὴν ἐναρξίν του. Τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ ἦτο 425 ποδῶν, τὸ δὲ πλάτος 220, ἡ στέγη ὑπεδαστάζετο ὑπὸ 127 μονολίθων κίωνων Παρίου μαρμάρου, 60 ποδῶν τὸ ὕψος· τούτων 36 ἦσαν γελυμμένοι. Αἱ πύλαι ἦσαν ἐκ ξύλου κυπαρίσσου ἐπὶ πεντηκονταεταίαν ξηρανθέντος, εἶτα δὲ ἐξαισίως λειανθέντος. Ἡ στέγη ἦτο κέδρινος, ἡ δὲ κλίμαξ ἡ ἀγούσα πρὸς αὐτὴν ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ κορμοῦ μιᾶς ἀμπέλου. Ὁ ναὸς οὗτος ἐκοσμεῖτο ἔσωθεν ὑπὸ τῶν ἔργων τῶν διασημοτάτων καλλιτεχνῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κηφισοδώρου, τοῦ Σκόπα, τοῦ Παρρασίου καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ. Τιμαρέτη δὲ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μίκωνος, ἡ πρώτη καλλιτέχνις, ἦτις ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, συνεισέφερεν εἰκόνα τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐν τῷ σηκῷ ἵστατο τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ἦτις παρίστατο οὐχὶ πλέον ὡς ἡ προστάτις τῆς θήρας, ἀλλ' ὡς Αἰγυπτιακὸν ἱερογλυφικὸν ξόανον κεκαλυμμένον ὑπὸ συμβολικῶν παραστάσεων ζώων καὶ μουσικῶν ἐπιγραφῶν. Ὡς τοιαύτη ἡ Ἀρτεμις παρίστανε τὴν γεννητικὴν καὶ ἀναπαραγωγικὴν δύναμιν τῆς φύσεως, ἦτο δὲ προσομοία τῇ Ἀσταράθ τῶν Σιδωνίων. Τὸ ξόανον τοῦτο ἐπιστεῦετο ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς, τούτου δ' ἕνεκα ἀπὸ λαυεν ὑπερμέτρου καὶ παραλόγου σεβασμοῦ οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἐφεσίοις ἀλλὰ καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλησιν τῆς Ἰωνίας. Ὁ τυφλὸς οὗτος ζῆλος τοῦ λαοῦ προδικάλεσε τὴν ἐν Ἐφέσῳ ταραχὴν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὡς μνημονεύεται ἐν τῷ ἰθ' κεφαλαίῳ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐμπρησθεὶς τῷ 356 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου ἀνεκτίσθη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, κατεδαφισθεὶς ὅμως ὑπὸ τῶν Γότθων τῷ 262 μ. Χ. ἔμεινε κεκρυμμένος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου μέχρι τοῦ 1869, ὅτε ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἔρειπια αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Βουούδ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ βρέφος ἐρρόφα ἡσύχως τὸ γάλα, τὸ ὅποιον ὁ μικρὸς κόμης τῷ προσέφερε μετὰ μεγίστης προσοχῆς, κατόπιν δὲ ἐδέχθη τεμάχιον ἄρτου, τὴν ὅποιαν τῷ ἔτεινε. Οἱ δύο παῖδες ἐκάθηγτο ἐνώπιον τοῦ τρίζοντος πυρὸς μασσῶντες μετὰ λαιμαργίας τὸν ἄρτον των καὶ περιμένοντες νὰ βράσῃ ὁ λέσθης. Εἶχον ὀλοτελῶς λησμονήσει τὸν εὐεργέτην των.

«Καλὲ, τί θὰ πῆ ἡ Μαριγῶ, ὅταν ἔλθῃ;» εἶπεν ὁ Θωμᾶς.

«Θὰ πῆ πῶς θὰ ἐμαγεύρευε καλλίτερα αὐτὴ!» ἐγρόλλιξεν ὁ Γιάννης.

«Καλὲ τί καλὸ ποῦ εἶναι τὸ πάχος!»

Ἐνταυτῷ λυπημένος, διότι δὲν ἔδιδον καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτόν. Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ βρέφος τὸν εἶχε λησμονήσει, συγκεντρῶσαν τὴν προσοχὴν τε εἰς τὴν κόραν. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν παιδῶν ἔστιλβον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ λέσθτος, καὶ αἱ παρειαὶ των ἐξωγκωμένοι ἀπὸ τὸ φαγητὸν ὁμοίαζον μὲ τὰ εἰκονίσματα τῶν Χερουθεϊμ, τὰ ὑποῖα φυσῶσι σάλπιγγας μακράς.

Ὁ Βέρτος ἐπορεύθη βραδέως εἰς τὴν θύραν καὶ ἐκύτταξεν ὀπίσω.

«Θὰ ἦτο μικροπρεπὲς νὰ τοῖς ὑπενθυμίσω τὸν ἑαυτὸν μου,» ἐσκέφθη προχωρήσας πρὸς τὰ ἔξω.

Αἰρνίδιος πόνος τὸν ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῆ ὅτι ἦτο ἀνυπόδητος· ὀξεῖα πέτρα τὸν εἶχε πληγῶσει εἰς τὸ πόδα.

«Ἄχ, πῶς θὰ περιπατήσω χωρὶς ὑποδήματα;» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, παρ' ὀλίγον ἀναλυθεὶς εἰς δάκρυα.

Πέρα τοῦ ἀγροῦ ἦτο δάσος, - σκιερὸν καὶ πυκνὸν, τὸ ὅποιον ἐφάνη ἐλκυστικὸν καὶ δροσερὸν εἰς τὸν μικρὸν κόμητα, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῆ, τὰ ἰδικὰ του δάση. Ἦτον ἤδη σχεδὸν μεσημβρία· ὁ ἥλιος ἦτο καυστικὸς, ὁ μικρὸς κόμης ἐδίψα καὶ ἠσθάνετο μεγάλην κούρασιν. Ἦσθάνετο δὲ καὶ μικρὰν τινα μελαγχολίαν· ἦτο μὲν εὐχαριστημένος ὅτι εἶχε δυνηθῆ νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα παῖδια, ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορία των, ἀφ' ἧς ἐχρηστάθησαν τὸν ἐλύπει καὶ τὸν ἀπεθάρρυνε.

«Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν διὰ τὸ μᾶς εὐχαριστήσου», εἶπε καθ' ἑαυτὸν. «Εἶναι τιμωρία μου δικαία, διότι ἤθελα καὶ νὰ μὲ εὐχαριστήσουν, ἐνῶ εἶναι μικροπρεπές.»

Καὶ οὕτω, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ σφάλμα.

Ἐδυσχῶς δὲ αὐτὸν τὸ ἔδαφος ἦτο μαλακὸν ἐκ τοῦ κοινορτοῦ, ὥστε κατῶρθωσε νὰ βαδίσῃ ἄνευ μεγάλης δυσκολίας εἰς τὴν στενωπὸν, ἦτις ὠδήγει πρὸς τὸ δάσος, ὀλίγον δὲ ἀπώτερον ἢ ὁδὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ χόρτου μαλακοῦ.

Τώρα διὰ πρώτην φοράν δὲν τῷ ἐφάνη μέγας ἦρωας ὁ ἅγιος Μαρτίνος, διότι ἐκεῖνος εἶχε χάρισει μόνον τὸν ἐπενδύτην του εἰς πτωχόν, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε δώσει καὶ τὰ ὑποδήματά του. Ἐκτὸς τούτου ἦτον ἀνήσυχος, διότι ἄνευ τῆς ζώνης του ἐφαίνοντο τὰ κομβία τῶν περισκελίδων του, καὶ ἐφοβεῖτο, μήπως τοῦτο δὲν ἦτο καθὼς ἔπρεπεν. Ἄλλ' ὅμως ἐπροχώρει γενναίως. Πιστεύσατέ με, τίποτε δὲν μας κάμνει τόσον νὰ εὐρίσκωμεν καλὸν τὸν κόσμον, ὅσον τὸ νὰ νομίζωμεν ὅτι τὸ σφάλμα κεῖται εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς.

Τέλος ἔφρασεν εἰς τὸ σκιερὸν δάσος, καὶ ἀπαυδῆ